

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng Chủ Nhật, ngày 26/05/2024.

TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ

BÀI 138

Hòa Thượng dạy chúng ta mỗi danh hiệu Phật đều có hàm ý nhắc chúng ta về cương lĩnh tu học. Ngài khẳng định trong giai đoạn hiện nay, danh hiệu của Phật là tông chỉ của giáo học Phật pháp. Tuy nhiên, không nhiều người đồng tình với lời nói này của Hòa Thượng bởi những tông phái khác cho rằng còn niệm thì vẫn còn vọng.

Chúng ta làm theo một cách triệt để hàm ý trong mỗi danh hiệu Phật thì lợi ích sẽ rất thù thắng. Hòa Thượng nói trong danh hiệu “*Thích Ca Mâu Ni Phật*” thì “*Thích Ca*” là năng nhân hay từ bi và “*Mâu Ni*” là tịnh mặc hay thanh tịnh. Danh hiệu của Ngài có hàm ý rằng với người thì chúng ta phải từ bi còn trong nội tâm chúng ta thì phải thanh tịnh.

Hàm nghĩa của danh hiệu Phật rất là rộng lớn cho nên chúng ta niệm Phật, không phải là niệm suông, không phải niệm để cầu bảo hộ bình an mà là để nhớ đến công hạnh của các Ngài. Giống như bài học hôm trước, hàm nghĩa trong danh hiệu của Ngài Văn Thù là Đại chí và Ngài Phổ Hiền là Đại hạnh. Chúng ta nghe danh hiệu là để thể hội ý nghĩa sâu sắc trong đó và thực tiễn trong hành trì đối nhân xử thế tiếp vật của mình.

Ngày nay, nhiều người từ bi xuất phương tiện nhưng không dựa trên lý tánh, trí tuệ nên dẫn đến họa hại, lỗi bịch “*Từ bi đa họa hại phương tiện xuất hạ lưu*”. Nói rõ ràng hơn là cần phải dựa trên tâm chân thành, thanh tịnh thì chắc chắn mọi sự mọi việc không xảy ra sai sót.

Chúng ta thấy Phật, Bồ Tát, bậc tu hành chân chính hay Hòa Thượng Tịnh Không khi ở trên đời làm được rất nhiều việc mà không có chương ngại là vì các Ngài đều dựa trên lý tánh, trí tuệ, mọi việc được quán chiếu thông suốt. Trên sự tướng làm được rất tốt nhưng trong tâm các Ngài đúng như câu: “*Nhạn quá trường không*”- con nhận bay qua không lưu lại dấu vết.

Trong tâm các Ngài không một chút ô nhiễm nên nói mà như không nói, không nói mà nói; Làm mà như không làm, không làm mà làm. Các Ngài làm đến tốt nhất, làm ra biểu pháp cho chúng sanh. Chính vì các Ngài không rơi vào phân biệt chấp trước, cho nên công đức của tự độ và độ tha thấy đều viên mãn. Còn chúng ta làm mọi sự mọi việc với tâm “*vọng tướng phân biệt chấp trước*” nên có chương ngại.

Hòa Thượng nhắc đến tam độc “*Tham Sân Si*” lúc thì “*Tham*” nặng nhất, lúc lại “*Si*” nặng nhất, ba thứ này đều như nhau, quan trọng là chúng ta phải đề cao cảnh giác trong mọi hoàn cảnh, lúc có cơ hội để “*Tham*” thì phải cảnh giác đối với nó, lúc “*Si*” khởi mà không nhận ra thì tác hại của “*Si*” không hề nhỏ.

Một người không có “*chánh tri chánh kiến*” thì dẫn đến biết bao nhiêu là sai lầm. Nhà Phật có câu: “*Phá giới còn cứu được nhưng phá kiến thì không thể cứu được*”. Chính vì sự chấp trước cho rằng mình là đúng nên đàn kiến vẫn thọ thân là kiến mặc dù đã có 7 đời chư Phật đi qua. Vì sao? Vì chúng chấp trước thân kiến là thân của chúng nên chúng không thể thoát ra.

Một đời chư Phật đi qua các thời kỳ Chánh pháp, Tượng pháp rồi Mạt pháp kéo dài thời gian rất lâu, vậy mà có đến 7 đời chư Phật đã đi qua mà họ vẫn chấp trước kiên cố khiến thọ vô lượng vô biên thân mà vẫn là tái sanh trong thân con kiến. Đó chính là “*tà tri tà kiến*”.

Rất nhiều việc mà chúng sanh thế gian vẫn làm được mặc dù trái khoáy, như thế có một ma lực sai khiến. Chẳng qua họ đang trong cơn cuồng si mà làm. Chẳng hạn như cứu huyền thất tổ, Ông Bà, Cha Mẹ, có ân đức sâu nặng đến thế vậy mà một người xa lạ bảo với họ dẹp bỏ tổ tiên Ông Bà Cha Mẹ thì họ liền nghe theo.

Phật pháp thông qua “*Tín Giải Hành Chứng*”, “*Tin*” rồi phải “*Hiểu*”, “*Hiểu*” để chứng thực cái “*Tin*” của mình là đúng. “*Hiểu*” rồi phải “*Làm*”, “*Làm*” để chứng thực cái “*Hiểu*” của mình là đúng và “*Làm*” rồi thì phải có kết quả, kết quả để chứng thực cho cái “*Làm*” của mình là đúng. Giống như mình trồng mấy lần cây dưa, cây đậu mà không lên, thì mình sẽ biết có thể do mình cắm hạt đậu sâu quá nên hạt không nảy mầm hoặc cắm cạn quá thì mầm bị nhiều nắng nên không lớn lên được.

“*Chánh tri chánh kiến*” là thấy đúng, làm đúng, rồi mới có kết quả đúng. Làm đúng nguyên lý nguyên tắc trong điều kiện phù hợp về đất, nước, hơi ẩm thì cây mới lên. Cho nên “*thấy đúng, biết đúng, làm đúng*” rồi mới có kết quả. Tuy nhiên, con người ngày nay, thấy người thật, việc thật, kết quả thật ngay trước mặt nhưng họ không tin. Đó chính là “*tà tri tà kiến*”.

Ví dụ như Hòa Thượng Tịnh Không đã sống rất chuẩn mực trong 70 năm hồng pháp mà người ta không tin lại nghe theo một pháp nào đó của một người thuyết giảng huyền bí qua một thông dịch viên. Từ người giảng pháp đến người phiên dịch đều nói ào ào thì không thể tốt bởi qua nhiều năm phiên dịch nên chúng tôi biết rằng chỉ cần một chút phóng tâm là dịch giả có thể hiểu sai ý người nói. Đôi lúc dịch giả phải tư duy mới có thể hiểu. Nếu một câu chúng ta hiểu đến ba hoặc bốn ý thì trong số đó, chúng ta phải chọn ra ý nào là ý đúng nhất với lời người nói. Cho nên một khi rơi vào “*tà tri tà kiến*” thì làm sao gột rửa được niệm “*tà tri tà kiến*” đó trong biển tâm của mình.

Hòa Thượng nói: *“Tri kiến phải chánh, tâm địa phải thanh tịnh. Người mà tri kiến sai lầm, tuy là trì giới nhưng chỉ có phước báu. Nếu tri kiến chính xác thì trì giới mới là công đức, có thể giúp chúng ta đạt đến được tâm thanh tịnh.*

“Tuy là nói người có phước báu rất lớn, có thể khai được trí tuệ. Thế nhưng phải chú ý rằng nếu tri kiến mà chính xác thì trí tuệ được khai mở là chánh trí tuệ, còn tri kiến mà sai lầm thì là tà trí tuệ. Tà trí tuệ thì có nguy hại vô cùng to lớn”.

Có người nói rằng tri kiến của họ chánh thì chúng ta phải xem tâm địa họ có thanh tịnh không? Họ còn mang *“Tứ Niệm Xứ, Bát Chánh Đạo”* ra thuyết giảng nhưng bóp méo và trở thành một môn học thu hút rất nhiều người để thu tiền. Lời giải thích của họ khiến người nghe cuồng vọng trong *“danh vọng lợi dưỡng”*. Cho nên như Hòa Thượng nói *“tà tri tà kiến”* sẽ khai mở tà trí tuệ nên nguy hại vô cùng to lớn và đọa lạc sẽ càng sâu.

Những người như vậy không có tâm an, phiền não thì trùng trùng. Cho nên chúng ta hết sức cẩn thận. Người *“chánh tri chánh kiến”* thì tâm địa nhất định thanh tịnh. Người *“tà tri tà kiến”* thì cho dù có trì giới sẽ không đạt được công đức mà chỉ đạt được phước báu. Khi đó, dù cho phước báu to lớn có thể khai mở được trí tuệ thì vẫn không phải là chánh trí tuệ.

Một khi tà trí tuệ mở ra thì biết bao nhiêu chúng sanh bị hại. Họ có trí tuệ chứ không ngu si đần độn nên lời nói của họ khiến người nghe cảm thấy như là thật. Họ nói là tạo ra một ngôi nhà hạnh phúc và lôi kéo mọi người bỏ tiền, sau đó họ tìm cách khiến những người đã dành tiền vào ngôi nhà này phải bỏ đi, thế là ngôi nhà hạnh phúc biến thành ngôi nhà hái ra tiền của họ. *“Tà tri tà kiến”* có thể khai mở tà trí tuệ, tà tư duy. Từ tà tư duy sẽ dẫn đạo các hành động tà.

Cho nên, Hòa Thượng từng nói Phật pháp chân chánh thì không nhắc đến tiền, chỉ cần làm mọi sự mọi việc với tâm chân thành vì chúng sanh phục vụ, hy sinh phụng hiến thì mọi thứ sẽ tự an bài. Nhiều người chắc chắn không tin điều này vì mọi Phật sự đều phải dùng đến tiền. Thực tế, Hòa Thượng không nhắc đến tiền nhưng cả đời của Ngài việc gì Ngài cũng làm được.

Bài học hôm nay Hòa Thượng dạy chúng ta biết rằng tà trí tuệ rất đáng sợ, sẽ gây tổn hại. Nếu chúng ta không khéo, chúng ta cũng sẽ bị lừa. Phật pháp chân chánh phải xa lìa *“danh vọng lợi dưỡng, tự tư tự lợi”*, hưởng thụ *“năm dục sáu trần, tham sân si ngạo mạn.”*

Chúng ta phải cẩn trọng với người miệng nói Phật pháp, bảo người khác bỏ thí cúng dường mà chính bản thân họ không cúng dường và tiền vào túi họ càng nhiều càng tốt. Trong bố thí có bố thí tài, bố thí pháp, bố thí vô úy (chính là trường chay đem đến an lành cho chúng sanh). Bản thân họ thậm chí cũng không trường chay. Họ khơi dậy sự bố thí của người khác để chính họ được lợi.

Hòa Thượng nhắc: **“Phật quang phổ chiếu tuyệt đối không có phân biệt chấp trước. Quan trọng bạn có tiếp nhận hào quang của Phật hay không mà thôi! Người bằng lòng tiếp nhận thì đều có thể đạt được cảm ứng không thể nghĩ bàn.”** Tiếp nhận nghĩa là thật làm, y giáo phụng hành.

Có người nói Phật quang sao không chiếu đến con? Hòa Thượng nói: **“Vấn đề là ở mỗi chúng sanh chúng ta có duyên hay không? Duyên chính là chúng ta có tiếp nhận và y giáo phụng hành hay không?”** Ngài khẳng định rằng giữa bao nhiêu con người đầy tham lam, sân hận, toan tính tư lợi với đời sống bất an, chúng ta có thể sống an lành, tuân thủ lời dạy, giáo huấn của Phật Bồ Tát thì chúng ta sẽ cảm thấy an lành. Hào quang của Phật là như vậy. Người tuân theo giáo huấn, hạn chế tập khí của mình thì an ổn giữa những sự bất an xung quanh.

Hòa Thượng nói: **“Phật pháp Đại thừa phân biệt chánh định và tà định. Người có chánh định sẽ minh tâm kiến tánh còn tà định thì không thể minh tâm kiến tánh, không thể ra khỏi tam giới. Không luận chúng ta tu học pháp môn nào, chỉ cần chúng ta có thành tựu cũng chính là sẽ đạt được đến tam muội.”** Tam muội chính là chánh định. Tâm có định thì khi khởi câu **A Di Đà Phật** với tâm thanh tịnh thì mới tương ứng. Tâm không định thì không nói đến niệm Phật mà làm bất cứ việc gì đều bao chao, xao động, **“vọng tưởng, phân biệt, chấp trước”**, đều có kết quả ngược lại.

Hòa Thượng nói: **“Tâm của chúng ta và tâm của Phật giống như nhau. Tướng mạo cũng giống như là Phật. Tâm chúng ta thuần tịnh thiện lương thì tướng mạo tự nhiên cũng sẽ thuần tịnh thiện lương. Vậy thì chính là tướng tùy tâm chuyển.”** Tâm chúng ta, tướng chúng ta hiện tại không giống tâm tướng của Phật là do hằng ngày chúng ta khởi vọng tưởng phân biệt chấp trước quá nhiều. Vì tâm chúng ta chưa chuyển nên thân chưa chuyển, vẫn là tướng phàm phu, vẫn là tướng **“tham sân si”**.

Điều này cho thấy chúng ta học Phật không có kết quả. Chính vì vậy, có nhiều người thối tâm và tin theo **“tà tri tà kiến”**. Đi theo **“Tà tri tà kiến”** thì không phải bỏ tập khí, không cần diệt phiền não cho nên chúng sanh cảm thấy dễ chịu. Còn tu nơi Phật thì luôn nhắc đến việc loại trừ tập khí, loại trừ vọng tưởng, loại trừ phân biệt, chấp trước của mình.

Có những nơi cũng ăn chay, giữ giới nhưng là giới họ định ra chứ không phải giới của Phật. Họ có phước báu lớn mở những nhà hàng chay giá rẻ, khuyến khích tất cả mọi người ăn chay. Họ vẫn có thể khai trí tuệ nhưng không phải là chánh trí tuệ mà là tà trí tuệ. Ở Phật pháp Đại thừa phải tu thân giới và tâm giới. Thân thì giữ giới còn tâm thậm chí không khởi tâm động niệm.

Hòa Thượng nói: **“Phật đà có 32 tướng tốt, 80 vẻ đẹp cũng đều từ nơi tâm mà biến hiện ra.”** Tâm của Ngài là thuần thiện thuần tịnh cho nên tướng hảo và năng lực từ nơi tự tánh đều hiển hiện. Chúng sanh ngày ngày chìm đắm trong **“vọng tưởng, phân**

biệt, chấp trước” nên không thể chuyển đổi được thân phàm phu. Nếu không thể chuyển được tâm “*Tham Sân Si*”, tâm “*vọng tưởng, phân biệt, chấp trước*” khiến tâm này càng lúc càng sâu dày thì càng lúc chúng ta càng đổi sang tướng mạo xấu hơn.

Hòa Thượng khi trẻ, mới xuất gia, thân tướng ốm o gầy mòn. Sau năm 30 tuổi tướng mạo khác hoàn toàn. Sau năm 50 tuổi thì tướng của Ngài đẹp ra. Lúc 70, 80 tuổi tướng ngài đẹp đến mức da căng, khuôn mặt tròn trịa, các tôn giáo bạn phải hỏi Ngài ăn gì mà được thân tướng đẹp đến vậy. Ngài trả lời: “*Tôi ăn chay uống nước lã và giữ tâm thanh tịnh*”. Chính nhờ tâm thanh tịnh mà Ngài dần chuyển đổi thân tướng, đến 90 tuổi rồi mà làn da của Ngài không có đồi mồi. Đó chính là cảnh tùy tâm chuyển.

Cho nên tri kiến chánh thì tâm mới thanh tịnh. Làm sao biết tri kiến của mình có chánh hay không? Vậy hãy bỏ đi tri kiến của mình, “*cách thấy, cách biết, cách làm*” của mình, và mượn nhờ tri kiến của Phật Bồ Tát hay của Hòa Thượng. Ngày ngày chúng ta đối chiếu hành động của mình với lời dạy của các Ngài. Nếu chúng ta làm sai thì chúng ta mau mau cải sửa, tự mình phải thay đổi, làm mới.

Chúng ta ngày ngày có tấm gương của Phật Bồ Tát, của Hòa Thượng về cách dụng tâm trong đối nhân xử thế tiếp vật, hành động tạo tác, xem các Ngài dụng tâm gì thì chúng ta dụng tâm đó thì chắc chắn không sai. Nếu chúng ta làm theo tập khí phiền não của mình, theo sự sai sử của vọng niệm, vọng tâm của mình, làm theo sự phân biệt, chấp trước của mình thì làm sao mà đúng. Không chỉ tác hại đến mình mà còn tác hại đến người khác.

Hòa Thượng nói một mình mình làm, mình chịu đọa lạc đã đành, đằng này việc mình làm lại để người khác đọa lạc thì mới là điều đáng nói. Người có tầm ảnh hưởng đến người khác mà chính họ có “*tà tri tà kiến*” thì họ sẽ hại không biết bao nhiêu chúng sanh. “*Tà tri tà kiến*” sanh ra tà trí tuệ thì tương lai hại nhiều chúng sanh đọa lạc sẽ rất sâu.

Chư Phật Bồ Tát luôn ở bên chúng ta, hào quang của Phật luôn phổ chiếu nhưng chúng ta không nhận ra vì tâm và hành động của chúng ta không tương ưng với Phật. Nếu chân thật y giáo phụng hành, nghe lời dạy làm theo thì người đó mới chân thật được Phật quang phổ chiếu./.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!